

Долан Е Дж. і Ліндсей Д. вважають економічну ефективність таким станом справ, за якого неможливо здійснити жодної зміни, яка більш повно задовольняла б бажання однієї людини, не перешкоджаючи задоволенню бажань іншої людини [2]. При цьому головним завданням управління є узгодження різних інтересів та формування на найоптимальнішому співвідношенні комплексу цілей і завдань.

Визначення реальної еколого-економічної ефективності — надзвичайно складна проблема. Соціальні, моральні, екологічні наслідки шкоди, заподіяної господарською діяльністю навколишньому середовищу, не піддаються кількісному вираженню і не можуть бути відображені в економічній оцінці [3].

Отже, основним завданням визначення еколого-економічної ефективності інвестування в енергозбереження в будівлях є оцінка економічних результатів господарської діяльності та антропогенних змін природного середовища в цілому. Її необхідність у сучасних умовах обумовлена підвищенням значення соціально-екологічного та енергетичного аспектів в розвитку економіки багатьох країн та обмеженості інвестиційних ресурсів.

Література:

1. Чучук Ю.В. Теоретична сутність понять економічна ефективність та ефективність діяльності // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». — 2014 . — № 2.
2. Долан Э. Дж., Линдсей Д. Рынок: микроэкономическая модель / Пер. с англ. В. Лукашевича и др.; Под общ. ред. Б. Лисовика и В. Лукашевича. — С.-Пб., 1992. — 496 с.
3. Хлобистов, Є.В. Еколого-економічна оцінка механізму контролю за викидами парникових газів / Є.В. Хлобистов, М.В. Потабенко // Механізм регулювання економіки. — 2007. — № 3. — С. 23–29.

УДК 502.753(477)

ЄВРОПЕЙСЬКА ЛАНДШАФТНА КОНВЕНЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВПРОВАДЖЕННЯ ЛАНДШАФТНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

О.В. Чайка

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

пр. акад. Глушкова, 2А, м. Київ, 03056

e-mail: oksanachaika@meta.ua

Сучасне ландшафтно і екологічно дестабілізоване середовище характеризується аномально швидкими змінами структурної організації ландшафтних комплексів та взаємозв'язків між ними. Антропогенізація географічної оболонки й, особливо, ландшафтної сфери Землі, найбільш швидкими темпами проходило упродовж минулих 150–170 років. У середині 19 ст. було антропогенізовано не більше 16–18 % земної суші. Зараз, навіть у нещільно заселених Південній Америці та Австралії, антропогенні ландшафти займають 37–38 %, у Росії — 35–40 %, у Західній Європі — 84 %. Серед країн, де цей показник досяг максимуму знаходиться і Україна — 93–95 % [1].

Ландшафт і ландшафтна політика дозволяють використовувати реальний комплекс механізмів переходу до сталого розвитку в економічній, екологічній і соціальній сферах. За своїми наслідками руйнування ландшафтів часто перевищує збитки від забруднення ґрунтів, води, повітря. Однак дотепер не існує системи показників і нормативів, необхідних для оцінки ландшафтного потенціалу.

Наразі Україна стала учасницею багатьох екологічних угод і проводить активну роботу із запровадження європейських норм у вітчизняне законодавство. Така спрямованість розвитку законодавства України з цих питань узгоджується з Європейською ландшафтною конвенцією, ратифікованою відповідним Законом України від 07.09.2005 р.

Відповідно до цієї Конвенції, Україна зобов'язана визначити та здійснювати ландшафтну політику для своєї території, спрямовану на охорону, регулювання і планування ландшафту шляхом прийняття конкретних заходів, а саме:

- Підвищення рівня обізнаності ;
- Ідентифікація своїх власних ландшафтів на всій її території;
- Освіта та виховання у галузі ландшафтів.

Формування та впровадження ландшафтної політики в Україні забезпечить можливість просторового структурування економічної, соціальної й екологічної складових громадського життя в Україні за об'єктивними ландшафтними критеріями, а не тільки за адміністративними границями, дозволить уникнути волюнтаристичного й хаотичного сценаріїв розвитку країни. Комплексне використання потенціалу природних і антропогенних ландшафтів забезпечить не тільки високу рентабельність, але й соціальну, а також природоохоронну ефективність.

Розв'язання проблеми збереження й економічно ефективного використання природних і антропогенних ландшафтів у наш час стримується у зв'язку з фактичним усуненням держави від цієї справи. Необхідно, щоб вектор державної політики був спрямований у конструктивне русло вирішення ландшафтної проблеми. Без цього немислимо уявити успіх України у справі переходу до сталого розвитку [2].

Література:

1. Клімов О.В. Формування ландшафтної політики в Україні / О.В. Клімов // Вісник ХНУ ім. В.Н. Каразіна. — 2013. — № 9. — С. 35–41.
2. Михайленко В.П. Ландшафтна політика в контексті міжнародної екологічної співпраці та сталого розвитку України / В.П.Михайленко // Міжвідомчий науковий збірник «Фізична географія та геоморфологія». — 2013. — Вип. 71. — С. 197–204.

УДК 316.35:354/364

ДОСВІД ВПРОВОДЖЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ ТА ФІНЛЯНДІЇ. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРАЇН

М.В. Шинкарчук¹, В.Ю. Белан²

¹ *Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»*
03056; м. Київ, пр. Перемоги, 37

e-mail: malvina.schinkar4uk@yandex.ua

² *Інститут проблем виховання НАПН України*
м. Київ, вул. Берлінського, 9

e-mail: ipv@ipv.org.ua

Сталий розвиток як загальна концепція стосовно необхідності встановлення балансу між задоволенням сучасних потреб людства і захистом інтересів майбутніх поколінь, включаючи їх потребу в безпечному і здоровому довкіллі відіграє важливу роль у стратегії та програмі Уряду Фінляндії, починаючи з 1990 року. Фінська Національна комісія зі сталого розвитку (FNCSO) була створена ще у 1993 році — одразу після Конференції в Ріо-де-Жанейро з навколишнього середовища і розвитку — і це була одна з перших таких комісій у світі. У Фінляндії, сталий розвиток розглядається як процес навчання для всього суспільства, що підвищує відповідальність і відданість у створенні гарного життя у стійкому суспільстві.